

Și mai multă agitație

Tot drumul spre stația de autobuz, Ana se gândește la Fulger și își face griji pentru el. Abia când în autobuz urcă mai mulți copii, gălăgia îi întrerupe șirul gândurilor.

— Am deja trei cadouri pentru ziua ta, Petra! Uriășe! spune Carla, chicotind de pe scaunul din fața Anei atât de tare încât Ana nu poate să nu audă. Sunt atât de entuziasmată!

Petra zâmbește larg.

— Și eu! Tata va face un foc de tabără pe pășune, iar noi vom coace bezele. Apoi vom petrece noaptea cu caii în grajd!

Carla dă din cap cu entuziasm.

— Îmi pare rău pentru toți cei pe care nu i-ai invitat, spune ea, aruncând o privire peste umăr către Ana.

Ana simte o mică înțepătură în piept. Încruntându-se, se uită pe fereastră. Era evident că Petra nu o va invita la petrecerea de ziua ei de naștere. Chiar dacă a fost mai drăguță cu ea în ultima vreme, tot nu sunt prietene.

În timp ce Carla vorbește, Ana se gândește la prietena ei Mara, de care s-a despărțit când s-au mutat. Se simte singură. Ana ar prefera să-și acopere urechile. Chiar dacă nu

vrea să recunoască, i-ar plăcea să meargă la petrecerea de la Grădina Zorilor.

Ca să-și distragă atenția, scoate caietul de schițe din rucsac. Pe fiecare pagină a desenat o poveste cu Fulger. În timp ce se uită la desene sale, simte coama lui Fulger atingându-i obrazul. Își amintește mirosul blănii lui după ce se joacă în iarba proaspătă.

Ana se simte mai bine. Își scoate creionul și începe un nou desen. În acest desen, ea se îndreaptă călare spre școală, ca o prințesă. Colegii din jurul ei privesc uimiți. Ea surprinde cel mai bine fața Carlei. Ana chicotește în sinea ei.

— Bună, Ana! Am ajuns la ultima stație! Trebuie să cobori și tu aici! zice șoferul de autobuz.

Ana se ridică brusc de pe scaun. Nu observase că autobuzul ajunsese în fața școlii.

Aproape toți copiii coborâseră deja.

— Am ajuns? întreabă ea, confuză.

Șoferul de autobuz râde.

Ana își pune repede caietul la loc în rucsac și iese.

— La revedere! îi zice ea șoferului, cu fața de un roșu aprins.

— Tu nu ești invitată, îi zice peste umăr Carla în timp ce trece pe lângă ea.

Ana își întoarce repede capul. Din fericire, Luca tocmai intră cu bicicleta în curtea școlii.

— Luca! îl strigă Ana, alergând spre el.

Ajunge la el gâfâind.

— Bună! o salută Luca.

Se uită de la Ana la Carla, care zâmbește spre ei cu un aer superior.

— Te-au supărat? întreabă el.

— Carla vorbește cam mult, răspunde Ana.

Luca își parchează bicicleta.

— E timpul să-ți cumperi o bicicletă. Atunci nu va mai fi nevoie să iei autobuzul, îi spune el.

— Cel mai mult mi-ar plăcea să călăresc spre școală, răspunde Ana zâmbind.

Apoi trage aer adânc în piept și continuă:

— Luca, în ziar scrie că sunt din nou hoți de cai în zonă, începe ea fără ezitare. Unchiul tău știe ceva despre asta?

— Da, răspunde el trist. Chiar azi-noapte ne-am trezit pentru că am auzit focuri de armă.

Ana se uită îngrozită la băiat.

— Trag în cai? Întreabă ea, simțind cum i se înmoaie genunchii.

Luca ridică din umeri.

— Nu neapărat, spune unchiul meu. Poate că alungau o vulpe sau alt prădător. Sau poate că au fost doar focuri de avertisment.

Se uită gânditor în depărtare și continuă:

— În orice caz, sunt oameni în pădure care nu au intenții bune.

Posomorâți, cei doi prieteni intră în clădirea școlii.

Ana se gândește la Fulger, care se află undeva în pădure. I-ar plăcea să poată să ajungă la poneiul ei și să-l ascundă în ghiozdan ca să-l protejeze.

Ei sunt ultimii care ajung în clasă. Ceilalți sunt deja acolo. Când Ana își recapătă vocea, este puțin răgușită.

— Și calul sălbatic? îi șoptește ea lui Luca în timp ce merg spre locurile lor din ultimul rând. Unchiul tău mai vrea să-l elibereze?

Luca dă din cap afirmativ.

— Unchiul meu a spus că va încerca. Herghelia nu pleacă mai departe, în ciuda pericolelor din pădure, așa că bănuiește că iapa rănită este liderul. Atâta vreme cât

ea nu se întoarce, herghelia va rămâne în același loc.

Ana trage aer adânc în piept.

Nu-i vine să creadă ce aude. Mama lui Fulger este liderul? Și când ea se va întoarce, herghelia va pleca?

Fulger nu ar trebui să plece!

Ana nu știe ce ar fi mai bine: Fulger să rămână unde este, deși se află în pericol, sau poneiul să părăsească pădurea cu herghelia.

Dar ar fi el în siguranță în altă parte? Poate că braconierii îi urmăresc.

Ana are lacrimi în ochi.

— Ce se întâmplă? Plângi? o întreabă Luca, aplecându-se spre ea.

— Braconierii trebuie să dispară, spune ea furioasă, în timp ce pune manualul pe bancă.

— Sigur că da, răspunde Luca. Asta spune și unchiul meu. Se întâlnește astăzi cu un activist pentru drepturile animalelor și cu câțiva proprietari de cai care vor să-i alunge pe acești oameni din zonă.

— Oh, ce bine! zice Ana ușurată. Unchiul tău e grozav. Pot să văd și eu cum duce calul sălbatic înapoi în pădure?

Luca încuviințează din cap.

— Desigur! Unchiul meu spune că poți vorbi cu caii la fel de bine ca el.

Ana roșește de mândrie. Îi place să meargă la ferma îmblânzitorului de cai, iar Petru a învățat-o deja multe lucruri despre aceste animale.

— Îi rog pe copiii din ultima bancă să fie atenți, spune doamna Trifoiverde în acel moment.

Ana ridică privirea surprinsă. Nu observase că profesoara lor intrase în clasă.

Doamna Trifoiverde se ridică pe vârfuri.

— Da, Luca și Ana, la voi mă refer. Vă rog să fiți atenți!

— Ne cerem scuze, doamna profesoară! răspunde Luca.

În această dimineață, doamna Trifoiverde începe cu o dictare neașteptată, apoi împarte fișe cu exerciții despre părțile de vorbire, iar la sfârșit au ștafetă de lectură.

Când sună clopoțelul pentru prima pauză, Ana se simte obosită.

Petra vine lângă ea și îi spune:

— Ana, ai vrea să vii și tu la petrecerea de ziua mea de naștere? Mi-ar plăcea să fii și tu acolo.

